

гора и зеленина, тѣ като великани съ разчорлени коси оглеждатъ прекраснитѣ дворци и паркове въ скутоветѣ имъ. По крайбрѣжието, което се чупи и извива въ много полуостровчета и заливчета, се точатъ безкрайни булеварди, потънали въ цвѣтя, палми и банани. Улицитѣ сж широки и нови, постлани съ асфалтъ и препълнени съ автомобили и омнибуси, а тротоаритѣ край богатитѣ витрини на магазинитѣ сж задрѣстени съ хора. И какви ли не хора! И негри, черни като катранъ, и тъмни бразилци, потомци на португалскитѣ и испански завоеватели, и мулати, и бѣли европейци, жълти японци, мургави сирийци, меднолики индийци, та чакъ до бронзови египтяни.

Обиколихме нѣколко часа изъ града и се върнахме на пристанището, гдето оставихме Ганю да чака нашия съселянинъ Ради Горски. Но никакъвъ Ради не бѣше се явилъ. Вече бѣше следобѣдъ. Тръгнахме напосоки изъ града, докато намѣрихме емигрантската служба. За наша радостъ тамъ открихме единъ чиновникъ-македонецъ, който говорѣше и български. Той ни прегледа книжата, прочете писмото отъ Ради Горски и поклати глава:

„Луди сте били, та сте тръгнали. . .“

Но ние все още вѣрвахме на писмото.

Новиятъ ни познайникъ ни натовари на влака и ни изпрати на държавни разноски за Монтесъ Кларосъ, гдето стигнахме следъ три денонощия и лесно намѣрихме Ради Горски. Само три дни по-късно ние съчехме дървета за вжглища въ безкрайна вѣковна гора на единъ день пжтъ отъ града, радвахме се, че бързо почнахме работа, и бѣхме увѣрени, че Ради ще си изпълни обещанието — щомъ продадемъ първия товаръ вжглища, да ни изпрати работници, които да работятъ лодъ нашъ надзоръ.

Но друго ни бѣше писано.